

9. септембар 19. јануара или два лица једне капитулације

Пише: Никола Малбашки
петак, 21 јануар 2011 20:32

Ђаво је изгледа дошао по своје: да после четири месеца наплати дуг и потврди склопљени уговор. Далекосежне и дубинске последице промене српске „косовске резолуције“ у Генералној скупштини УН, односно импликације повлачења домаће резолуције под европским притисцима, сада излазе на светло дана. У погледу државних и националних интереса Србије нагодба је била фаустовска: фазно измицање тла за „косовску причу“, уз реципрочно убрзан „европски пут“, и уз пропратне политичке и медијске кампање које целу ствар треба да учине, ако не баш сасвим прихватљивом, онда барем што мање болном и очигледном за српску јавност. То је признавање косовске независности које се не зове признање, али *de facto* у суштинском погледу то јесте, или макар томе убрзано води.

Без обзира на различита спиновања, са једне стране, или аутентична неразумевања, са друге, Србија ће историјски вероватно знати да разабере стварни ток догађаја и ко је у тој причи био „вера“, а ко „невера“. Сетићемо се септембарске драме, политичког трилера са изненадним преокретима и преламањима, као и једне полујавне вечере у Бриселу, после које у Србији више ништа неће бити исто. Сагласност и једногласје за повлачење наше резолуције у српском државном врху није постојала, као ни за пристајање на бледуњави, отужни, празни текст нове резолуције коју смо донели у договору са нашим „европским пријатељима“, а која позива на „дијалог“ Београд и Приштину. Али на њу је Србија на крају пристала, отварајући Пандорину кутију сопствене државности, судбине и будућности.

Без обзира на различита спиновања, са једне стране, или аутентична неразумевања, са друге, Србија ће историјски вероватно знати да разабере стварни ток догађаја и ко је у тој причи био „вера“, а ко „невера“. Сетићемо се септембарске драме, политичког трилера са изненадним преокретима и преламањима, као и једне полујавне вечере у Бриселу, после које у Србији више ништа неће бити исто.

Ако се, дакле, до пре само неколико дана или недеља, још макар привидно и на стакленим ногама могла држати прича о томе да су Косово и Европска унија „раздвојени процеси“, и да се може и једно и друго, „и Косово и ЕУ“, 19. јануар и резолуција Европског парламента о Србији отклонили су и последње дилеме и недоумице. Европска унија позива Србију „да започне дијалог са Косовом без помињања нових преговора о статусу“. Европска унија „позива српску владу да расформира паралелне српске структуре на Косову које спречавају пуну интеграцију српске заједнице у косовске

институције“. Европска унија „позива Србију да предузме конструктивне кораке ка свеобухватнијој регионалној сарадњи, чиме ће се омогућити проналажење практичног и одрживог решења представљања Косова у регионалним форумима“. Европска унија „позива“ на много тога, а да мало шта од тога много има стварне везе са Србијом и њеним националним интересима. Зато је „празнична“, „новогодишња“ резолуција Европског парламента, са усвојеним амандманима, показала не само неодрживост политике званичног Београда према Косову, него дубинску несувислост идеје о томе да су Косово и ЕУ паралелни процеси који се не дотичу, сахранивши једну политичку паролу, али и једну политику. И успут предвиђени „благдан“ ратификације ССП-а умрљала огољеном стварношћу. Да ли Србија збиља није разумела шта обећава, када је обећавала „дијалог са Косовом“ и „заједничку европску будућност“ целог региона? Да ли је тек сада јасно да ће, вероватно, и по овој логици ствари, „технички“ – и само „технички“ – преговори са Косовом бити предуслов да Србија добије статус кандидата за ЕУ? Какве је преговоре након ових „необавезујућих“ али опет сасвим јасних „позива“ могуће водити – и о чему? Да ли неко стварно може да верује да ће се, имајући у виду овај већински „европски став“ - прилично недвосмислено и једнозначно исказан и у новој резолуцији о Србији – преговарати о статусу Косова? И при томе свирати иста плоча да „Европа нема алтернативу“?

Како су, међутим, српски медији пренели ову велику вест у новој години? „Европски парламент ратификовао ССП и усвојио резолуцију о Србији“, уз пропратно брзинско спиновање да су амандмани усвојени у измењеном облику па је тако реч „подела“ изостављена из текста („ЕУ оставља шансу да се преговара о подели Косова“, како је крупним словима објавио евро-реформски „Блиц“). А ту су и друге добре вести, рецимо, да ни Кацинов амандман о ставу према неучествовању Србије на додели Нобелове награде није усвојен. Но, поуздан као и увек, Јелко Кацин огласио се брже боље одмах следећег дана да нам, као и увек, први саопшти истинске вести: резолуција ЕП искључује преговоре о статусу и подели, а сама реч „подела“ је избачена из коначне верзије резолуције не због тога што ЕУ, тобоже, хоће да остави отворена врата за ту опцију, већ зато што, за разлику од нових преговора о статусу, идеју поделе нико из Србије није званично поменуо. Ту је, дакле, био крај чаршијским спекулацијама о лукавој игри иза кулиса европског двора, који ће на крају да дозволи поделу Косова и тако, ето, бар минимално, задовољи правду и обе стране. Кацин је објаснио да је реч „подела“ избачена јер је била непотребна тј. сувишна, јер никада нико тако нешто није ни предложио, те се хтела избећи конфузија. Сада је, образложио је он, резолуција сасвим јасна, додавши да она одражава велико и опште расположење ЕУ. А да не би било баш никакве дилеме, да „подела није опција“ потврђено је само пар сати касније из самог врха НАТО, од стране генералног секретара Андерса Фог Расмусена. Толико о подели као „добитној излазној стратегији“ Београда и његовом коначном тријумфу (по принципу, завршило се, а да није још ни почело).

9. септембар 19. јануара или два лица једне капитулације

Пише: Никола Малбашки
петак, 21 јануар 2011 20:32

Има извесне ироније у томе да је само дан касније Вацлав Клаус гостовао у Београду. Чешки председник познат је не само као противник НАТО бомбардовања, него и противник „независног Косова“, и у исти мах и „еврореалиста“, који раздваја појам Европе од „привремене асоцијације“ каква је ЕУ.

Е сад, а како су у оваквој ситуацији на резолуцију ЕП реаговали српски званичници и државници? Разуме се, српски „еврозваничници“ оценили су догађај идентично: то је „важан корак у придруживању ЕУ“ (Борис Тадић, председник Србије), реч је о „снажној подршци европском путу Србије“ (Божидар Ђелић, потпредседник владе за евроинтеграције, који нас је претходно обавестио да је у Бриселу била „позитивна расправа“, само „неповољни амандмани“), а слично су зборили и други „еврозваничници“ у Србији, било да говоримо о члановима владе или невладиних организација. У тој еврохалабуци издвојио се само један глас. Ивица Дачић признао је јавно да су Косово и Метохија „предмет уцена према Србији“, и да зато Србија жели да постигне „историјски договор“ са Албанцима. Узгред буди речено, тај и такав „европски пут“ којим је Србија кренула у часу, далеко је од извесног, односно, не само да није јасан број „станица“ на том путу пре стицања до коначног „одредишта“ – него више није јасно ни да ли ће „одредишта“ у овом облику уопште бити ако/када ми до њега стигнемо. И при томе, напуштање нашег „косовског пута“ није никаква гаранција проходности или брзине кретања на оном „европском путу“. Обе ствари власт ће морати да разуме, ако не другачије и раније, онда тако што ће се са њима врло брзо суочити.

Има извесне ироније у томе да је само дан касније Вацлав Клаус гостовао у Београду. Чешки председник познат је не само као противник НАТО бомбардовања, него и противник „независног Косова“, и у исти мах и „еврореалиста“, који раздваја појам Европе од „привремене асоцијације“ каква је ЕУ. Вацлав Клаус такође разликује „европске интеграције“ од процеса „европске унификације“, какав се по њему, две деценије реално одвија у ЕУ. Овом приликом поновио је и да „док год је он председник Чешке, неће бити чешког амбасадора на Косову“. Само не знамо да ли ће до тада уопште бити Косова у Србији, да кажемо баш да ли ће већ бити и српског амбасадора у Приштини.

Зашто је Европски парламент муњевитом брзином, одмах и без одлагања, пожурio да јасно саопшти став о Србији и Косову и тако брутално закуцао своје београдске пријатеље? Да ли се некеме на Западу жури?

П.С. Остаје, ипак, једна недоумица у погледу, иначе, углавном „транспарентних“ догађаја

9. септембар 19. јануара или два лица једне капитулације

Пише: Никола Малбашки
петак, 21 јануар 2011 20:32

протеклих дана. Зашто се све ово догодило баш сада? Зашто је Европски парламент муњевитом брзином, одмах и без одлагања, пожурио да јасно саопшти став о Србији и Косову и тако брутално закуцао своје београдске пријатеље? Да ли се некеме на Западу жури? Да ли неко жели да посао обави док су „његови“ још у седлу, или, пак, напротив, жели да убрза компромитацију и одлазак са сцене ове гарнитуре? Да ли је могуће да на клупи за резервне играче већ седи неко ко би можда био још послушнији и „бескомпромиснији“ по питању наше безалтернативне евро-будућности чак и од ове власти?